

arbejdet vil komme til en Forstaaelse af, at dersom man skal bevare en vis Forbindelse mellem de tre nordiske Rigers Indfødsretslovgivning, saa bør man i hvert Fald indskrænke sig til saadanne Ændringer, der tilstræber at bringe den danske Lov i Overensstemmelse med de to tilsvarende Love for henholdsvis Norge og Sverige. Man kan selvfølgelig skrive en Indfødsretslov paa en helt anden Maade, end Lovforslaget her er skrevet. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at det altid har været den danske Opfattelse, at vi saa nogenlunde skulde være Herrer over, hvorledes vi vil forholde os overfor fremmede, overfor saadanne Personer, som ikke ubetinget kunde anerkendes som værende danske Statsborgere. Og jeg tror, at saaledes som vore Forhold er, med den Erfaring, vi har gjort gennem Tiderne, og ogsaa med den i internationale Forhold ringe Aktivitet, vi kan opstille ved forskellige Lejligheder, vil det være overmaade nyttigt for os, om vi har skrevet vor Indfødsretslov saaledes, at vi ikke bliver udsat for altfor store Vanskeligheder og Overraskelser.

Det ærede Medlem Hr. Gerhard Nielsen, for hvis Udtalelser om Lovforslaget jeg i øvrigt takker, gjorde den Bemærkning, at man i Norge havde svækket Virkningen af, at man giver fremmed Kvinde, der gifter sig med norsk Mand, Indfødsret ved Giftermaalets Indgaaelse derved, at man i andre norske Love end Indfødsretsloven havde indført Bestemmelser, der halvsvejs gjorde Statsborgerretten illusorisk. Det er vist rigtigt, at man i norsk Lovgivning har Bestemmelser, der f. Eks. i de første Aaringer udelukker fremmed Kvinde, som har giftet sig med norsk Statsborger, fra Adgangen til at udøve sin Valgret, men jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem Hr. Gerhard Nielsen i, at vi ikke deraf skal lade os forlede til at gøre Gengæld. Hvis vi har den Opfattelse, at det er rigtigt at give fremmed Kvinde Adgang til at faa Statsborgerret, i samme Øjeblik hun indgaar Ægteskab med dansk Statsborger, skal vi give hende Statsborgerret, uden Hensyn til hvorledes man behandler en tilsvarende Kvinde i Norge. I Princippet har man jo i Norge anerkendt, at fremmed Kvinde skal have Statsborgerret, naar hun gifter sig med norsk Statsborger, og jeg mener ogsaa, det er rigtigt, at vi bevarer dette Princip. Det er jo ikke noget nyt, her indføres i Lovforslaget. Det er noget, som i lange Tider har været gældende Lov og Ret her i Danmark, og jeg skulde

da ogsaa tro, at det vil være den almindelige Opfattelse, at naar en fremmed Kvinde har indgaaet Ægteskab med dansk Mand, og de har taget fast Bopæl her i Riget, vil hun, saaledes som Forholdene er her i Landet, saaledes som Ægteskabet almindeligvis betragtes her i Landet, føle sig knyttet til Landet, og saa vil der ingen Rimelighed være i at udelukke hende fra at udøve sin Valgret. Vi har jo ikke i den Tid, vi har haft denne Bestemmelse, gjort nogen som helst Erfaring i Retning af, at det skulde være forbundet med nogen Fare at give en saadan Kvinde Adgang til at udøve sin Valgret.

Jeg skal sige til det ærede Medlem Hr. Gerhard Nielsen, at jeg meget vel vil kunne gaa med til at overveje Spørgsmaalet om at komme bort fra disse ved mange forskellige Lejligheder ubehagelige Hæderlighedsattester, der skal udstedes. Det forvolder baade den, der skal skaffe sig en saadan Attest, og ikke mindst den, der skal skrive under paa den, stor Ulejlighed, og ofte tvinges vedkommende, der skal give den, af Omstændighederne til i Virkeligheden at give Attest for noget, som han er fuldkommen ude af Stand til at attestere.

Det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) gjorde adskillige Indvendinger mod Lovforslaget og henviste til, at der ved forskellige Lejligheder paa internationale Kongresser og Sammenkomster var udtalt Ønske om at faa en fælles international Lovgivning Indfødsretsspørgsmaalet vedrørende. Jeg tror nu alligevel, vi maa holde os til det, som det er muligt for os at opnaa: et vist Fællesskab, en vis Ensartethed i Lovgivningen i de 3 skandinaviske Stater. Det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) sagde, at der var to Ting, som man fremfor alt havde villet undgaa, og det var den dobbelte Borgerret, og dette, at man fik de statsløse, de saakaldte hjemløse, de, der ikke havde Statsborgerret noget Sted, og det er jo fuldkommen rigtigt. I Forbindelse hermed gjorde det ærede Medlem nogle Bemærkninger, som i Virkeligheden har fundet deres Besvarelse i Lovforslagets § 6. Man maa ikke glemme, at Bestemmelsen i § 6 i denne Forbindelse er af overordentlig stor Vigtighed. „Dansk Mand og dansk ugift Kvinde“ — staar der i § 6 — „som er født i Udlandet og aldrig har boet i Riget, taber sin danske Indfødsret ved sit fyldte 22de Aar. Det kan dog ved kgl. Resolution bevilges, at den paagældende bevarer sin Indfødsret.“ Det er altsaa ikke saaledes, at de paagældende er ude-